

Kateřina Hellebrandová
Přirozen vášeň

Celé odpoledne jsem si pohrávala s myřlenkou, jak mě dnes bude asi rozmazlovat. Ráno jsem si vzruřenm nedokázala ani zavázat tkaničky a p řed očima jsem po řad viděla jeho smyslne nahé tělo a hladila tu hebkou kůži, které jsem se nemohla nabažit.

Neustále mě p řekvapoval, každé naře setkání bylo originální a ani to dneřnı urite nebude řadny plagiát.

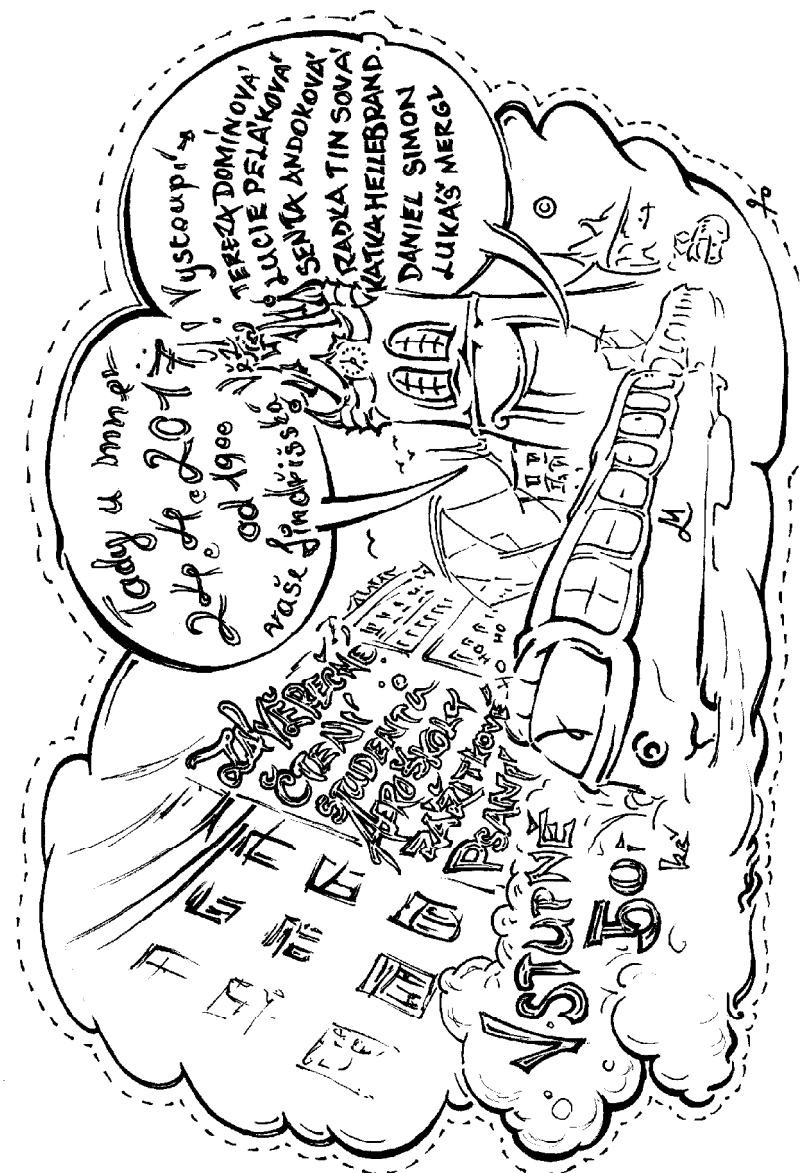
Nepochopení kolegyní, které p řı vyprávění o nařich praktikách koprnly, rudly a ztrácely ře, mi zlepřilo náladu jeřte vc.

Vylenila jsem si pro naře setkání to nejpruřvitnejřı prádlo a byla jsem si jistá, že bude nadřen, ař ho ze mě rozpleny strha. Ař ke mně p řistoupı, lehce mi pohladí ramena, prudce políbí rty i říji a kdyř se začnu chvět a propadat do vru vařne, p řivaže me tak, že se nebudu moci ani hnout.

Ař se mi provazy zaryjı do touhou sálající kůže tak silne, že se temer rozbreım, a p řesto nebudu chtít, aby p řestal. Ař ucítím, jak je vzruřeny, uslyřım, jak vzdychá, ztvrdnou mi bradavky a podlomí se kolena, na prahu extáze, kdy svět kolem p řestane existovat.

Ař se i on p řivaže ke mně, slastí vykřıkne a jako blıřenci budeme společne chrnıt to nejduležitejřı na této planetě, pak teprve budu plnohodnotnou bytostí.

Je tak vzruřujıcı bít ekoteroristkou!

POVÍDKA ZE JMÉNA
Kateřina Hellebrandová
Balada o Keni

V den D a vteřině V letěla Helena, Lenka, Dan, Natálie i Erika v letadle. Lebedili a debatovali o dovolené v kvartálu leden – květen. Hodovali. Krabi, dortík, křen, tatranka a krevetová dřeň i líh, víno a voda. Bledá holka Vanda náhle otevřela dveře toalet a blila ven i dovnitř. Veterináři bodovali – darovali lék v nové letadlové laboratoři.

Doletěli do Nairobi v Keni. V Ekelakala viděli drátovaného hada, otravného berana a obřad pohřbívání holek do rakve v lodi, které nikdo nehodil kotevní lano.

Na venkově Dan lovil lva. Obrátil ho labrador.

Křovák vedl vlekle dovolenkáře: „Brodit řeka! Období bahna, bláto! Havěť létat a bodat.“

Hlava, krk i noha bolí. Erika to hrotí, lká a naříká: „Brno, Brno, drahé Brno!“

Natálii daroval král Křovák trn ledového draka. Někdo Natálii o trn okradl.

Lenka nedala Heleně batoh a ani lolitka Erika nahoře na hradě nedala Danovi.

Banda litovala drahé dovolené!

Z PRVNÍ VĚTY
Radka Tinsová
Dlouho utajovaná přiznání

Cinkly skleničky a já jsem konečně sebral odvahu říct to, co jsem už dlouho odkládal.

„Radko, musím se ti s něčím svěřit!“ Hlavně klid.

„Ano?“ podívá se moje žena usazená na protější straně stolu v naší oblíbené restauraci.

„Ano, já jsem ti totiž lhal,“ není kam spěchat.

„Každý přece děláme chyby, Jardo,“ řekne s lehkým úsměvem a dál se věnuje výběru ze specialit vypsanych v jídelním lístku.

„Jistě, jistě, to máš pravdu,“ zakoktám jako ten malej Jarda, kterým jsem kdysi opravdu býval, „ale já jsem ti byl nevěrný a už to trvá skoro pět let!“ To nebylo nutné říkat, vole.

Rozhodím teatrálně ruce a nechám je spadnout na stůl: „Je mi to líto, Radko, jsem vůl,“

Manželka se ke mně nakloní, soucitně položí svoji ruku na moji a se smíchem pronese: „dyť já přece vím, že jsi na ženský stejně jako já.“

Lucie Peláková
JAK ŠEL OSKAR K MICHALOVI NA OSLAVU NAROZENIN

Jmenuju se Oskar, jsem strašidlo pamatující si ještě císaře pána, a protože jsem jedináček, bývalo mi dost smutno. Dokud jednoho dne nepřišel na půdu domu, kde bydlím, kluk Michal, který se nebál ani tmy, ani mě.

Skočil jsem dolů z trámu přímo na sedlo staré motorky, které scházelo přední kolo, zamával jsem rukama a pronesl hlubokým hlasem:

„Bu, bu, bu, hudry hadry lamentózo!“

Michal si mě přeměřil pohledem, vzdychl a vyčítavým tónem pronesl:

„Můj táta je biolog a na nadpřirozené bytosti nevěří.“

Potom se rozpačitě usmál, pohladil po hlavě zaprášeného houpacího koníka, který tu postával už desítky let, a se sklopenýma očima řekl:

„Nepřišel bys k nám někdy na návštěvu?“

Domluvili jsme se, že bude nejlepší, když se ukážu na narozeninové oslavě, protože tam budou i Michalova maminka a babička a bude větší legrace.

Když slunce vstoupilo do znamení Ryb a nastal den tatínkových narozenin, opatřil jsem si úplně nové prostěradlo a ukryl se pod něj na balkoně Michalova bytu.

„Nechod' sem, my tě zavoláme, máme pro tebe překvapení!“ volala natěšená maminka, jakmile se tatínek konečně objevil v předsíni, a běžela i s tchyní do kuchyně pro dort a krásně zabalenou krabici s dárkem, úplně novými bílými teniskami.

Právě když se všichni dospělí vrátili do pokoje, otevřel jsem se zaskřípěním balkonové dveře, protáhl se dovnitř kolem Michala a s malou úklonou pronesl směrem k tatínkovi: „Všechno nejlepší, pane Jando, už bylo na čase, abyste ve svém věku začal konečně věřit na bubáky!“

Na kolotoč, který v tom okamžiku nastal, vzpomínáme s Michalem moc rádi – ale scházet se spolu můžeme opět už jen tajně, na půdě.

Daniel Šimon

Těžký život rockového manažera

Řídit rockovou kapelu je těžší, než uklízet město zasažené zemětřesením. Kdo si myslí, že dostat jí na koncert je jako foukat bubliny z bublifuku, ať si to zkusí.

Vše začíná zjištěním, jestli bubeník nastoupil do správné tramvaje a dorazí na místo srazu. Když se objeví baskytarista, je dobré zkontrolovat, že obal jeho nástroje obsahuje skutečně i onen hudební nástroj a ne třeba raketu na tenis, svačinu od maminky, nebo oblečení z minulého koncertu.

Dále máte na starost kytaristu, se kterým několikrát denně absolvujete vyšetřování ztraceného trsátka. Zpěvák by se dal definovat jako povaleč, který není vůbec schopen se do procesu přípravy zapojit a je potřebné ho umístit vždy někde, kde nepřekáží.

Když už kapela vyrazí, je dobré mít připravený dostatek mincí, protože ihned se staví u první benzínové pumpy na kávu z automatu a na bagetu.

Pokud zvládnete dostat kompletní kapelu až na podium, nezbyvá, než se modlit, aby nedošlo k blackoutu v elektrickém systému nebo v mozku některého ze členů kapely.

Ani po koncertě není vyhráno, nejtěžší je dostat kapelu zpět do auta, protože ta je zaseklá do místního baru víc než drápy lva do jeho kořisti.

Jestli se vše vydaří a všichni členové i nástroje se vrátí v pořádku domů, manager usíná v podobné euforii, s jakou usínal třeba fotbalista Panenka po jeho legendárním „dloubáčku.“

Senta Andoková

Dvojtakt

Niektoré veci sa jednoducho stanú skôr ako iné: najprv sa narodíme, potom umrieme, najprv život, po ňom smrť.

Za tónov sladko-trpkého džezu som si sadala k baru v dlhých červených šatách z klzkého saténu, plná vzrušujúceho očakávania.

„Niektoré veci sa jednoducho musia obrátiť,“ prebehlo mi hlavou.

„Najprv musí ona umrieť, aby som ja mohla žiť.“

Tá hrozná ženská mi nedávala spávať, mučila ma vo dne v noci, pohrávala sa s mojou myslou, preto to s ňou dnes nadobro skončím.

Siahla som do kabelky, ostrá čepel pilníka na nechty ma vystrašila – ale len na okamih – lebo koniec bol nutnosťou a k toaletám som vykročila silnejšia, než som si stihla kedykoľvek predtým vo svojom krátkom živote uvedomiť.

Bude tam – je tam – vedela som to. Keď ostrý kov prerezal mäkké, poddajné tkanivo, všetky pochybnosti a strach zmizli.

Bolesť ma nezastavila – bola skôr vyslobodením než prekážkou – a noviny druhý deň napíšu: Anna de la Frank spáchala samovraždu v bare Senta.

V skutočnosti umierame dve.

DRABBLE

LUCIE PELÁKOVÁ

Jak si skřítek nepřál něčí pomoc

Uprostřed lesa Borovičáku vyrostl na stromě domeček z prkének spojených dráty, pokrytý borovou kůrou. Postavil jej Tadeáš, lesní skřítek – a to jsem prosím já. Ještě mi schází koupelna, a tak jsem se dnes vydal na skládku do Beraní rokle.

„U všech šišek, to bude krásná vana!“ zajásal jsem nad plechovou krabičkou na cigarety. Hned vedle ležel červený barel s bílým nápisem, do něj nachytám déšť.

Když jsem náklad dovlékl pod svůj strom, uslyšel jsem hlas: „Tatínku, koukej, skřítek uklízí les! Pomůžeme mu, vyhodíme to do popelnice!“

Rázem bylo po koupelně. Usínal jsem neumytý a smutný jako cvrček, kterému rozšlápli housle.

Senta Andoková
Dezertéri

Bolo nás tridsať. Predstavovali sme odpad odsúdený na smrť. Mali sme zabíjať vlastných a ostatné drevo nami opovrhovalo. Čakali sme v tesnom žalári. Silu mi dodával iba Bezhlavý. V prednej línii sme ležali telo pri tele.

Toľká nespravodlivosť! Burcovala som ostatných, keď ma znenazdajky oslepilo ostré svetlo. Mňa a Bezhlavého ktosi zodvihol. Nútili ma, aby som ho zapálila – sám by nehorel. Čakal nás koniec.

Vtedy sa ostatné zápalky rozkývali, škatuľka sa divoko šklbala, až spadla na zem. Dokázali sme to, postavili sme sa osudu! Tá myšlienka bola nádherná.

A keď sa krb rozhorel, podlaha plačlivo zavrzgala nad hárskou statočných zápaliek.

PRVDIVÁ LEŽ
Radka Tinsová
Jižní město

Jsem slušná, řádně vychovaná dívka z Jižního města, jsem zvyklá na ledacos a myslela jsem si, že mě nedokáže nic překvapit až do osudného čtvrtečního odpoledne, kdy mě šéf vyslal na poštu, abych vyřídila pár rutinních záležitostí.

Vycházela jsem z poštovní budovy, když mě zastavil neznámý, černovlasý kluk: „Promiň, já jsem Jakub a jen jsem ti chtěl říct, že ti to vážně sluší a rád bych tě pozval na kávu, jestli budeš chtít?“

Změřila jsem si ho od hlavy k patě – žádná pleš, přední zuby na svém místě, čisté nehty, já jsem byla nezadaná, takže jsem souhlasila, vyměnili jsme si telefonní čísla a on slíbil, že se určitě ozve.

Slib dodržel, sešli jsme se v kavárně. Prozradil mi, že hrál kdysi fotbal za pražský klub a teď ve volném čase dělá rozhodčího na dětských zápasech a překvapivě se zajímal, co ráda dělám ve volném čase.

„Ráda čtu knihy,“ řekla jsem upřímně a usmála jsem se na něj.

„A kolik knih jsi už přečetla?“ zeptal se a já se na něj nechápavě podívala a doufala, že jsem jenom špatně pochopila dotaz.

„No, jako kolik knih jsi přečetla třeba za tenhle rok? Já jsem totiž přečetl asi tak tři za celý svůj život, čtení je ztráta času.“

V hlavě se mi rozblíkala červená, výstražná kontrolka, která vydržela svítit až do našeho loučení, kdy jsem mu chtěla věnovat přátelský polibek na tvář, ale on se ode mě odtáhl a samolibě poznamenal, že on dává pusku jenom na pusku.

Demonstrativně tedy zavřel oči, nahnul se blíž ke mně s našpulenými rty a podle urbanských pověstí tam stojí dodnes.

Radka Tinsová
Vystřízlivění po dlouhé noci

Do práce se mi vůbec nechtělo, bolely mě nejen nohy z předešlé noci. Kdybych si alespoň pamatovala, proč mám na předloktí nakreslený znak anarchie černou lihovkou.

Vzpomínám si, že jsme putovali z baru do baru, já měla chuť na něco sladkého a taky tam byl ten neznámý Bejk, který mi připomněl, jaké to je na jednu noc ztratit hlavu. Bylo mi s ním fajn, a když mě chtěl políbit, nedočkavě jsem mu strčila nos do oka, a on se pouze zasmál.

Z mých myšlenek mě vytrhl až kolega, stěžoval si na abnormální napětí na pracovišti. Čeká nás meeting, kde nás seznámí s důležitými personálními změnami, modlím se, aby to nebylo dlouhé, a já si pak budu moci zalézt někam do rohu a trpět - jen já a moje kocovina. Tyhle pravidelné porady většina z nás vnímá jako nutné zlo, aby nás vedení nechalo po zbytek čtvrtletí v klidu dělat naši práci. Kdyby mi někdo před rokem řekl, že budu součástí kolektivu ajťáků a analytiků ve start-up projektu a budu z toho nadšená, asi bych se mu vysmála.

„Dobré ráno všem, rád bych dnešní program zahájil představením našeho nového kolegy na pozici manažera kreativity a inovací, pana Martina Cukrovku,“ pronesl náš nadřízený.

Zároveň pokynul směrem k přitažlivému muži - mému Bejkovi z minulé noci, se kterým nás teď spojovalo nejen veliké černé A na předloktí...

Kateřina Hellebrandová
Tetelen

Ostr polední slunce zalilo hladinu jezera nekompromisním letnm vedrem, Andr ležel natažen na přídi své lodi s vyvalenm pupkem a podřmoval.

Rozplen psek žhnul, ctl, jak mu po zádech, z čela i z podkolench jamek stkj kapky potu a nebt podrážek jeho sandlů, měl by bezpochyby okamžit spálenou kůží. Babočka admirál se svým klikatým letem přemístila z rákosí u břehu na stžeň, tam ale nebyla spokojen, a tak sestoupila níže a usadila se podnikateli na chodidlo, kde ho začala lechtat svými tenkými nožičkami.

Přímo před ním se tyčila monumentln antikk budova, sloupy v dorskm stylu podpíraly zdobenou atiku a dodávaly pompznost celému výjevu, kter měl před ocma.

Kvůli motlmu lechtání mu zacukal palec, posunul si rozečten noviny přes obliče, aby měl alespoň pr centimetrů ve stínu a babočka se uražen vzdálila na kormidlo.

V ruce svíral star železn meč, silnm stiskem se mu na předloktí napínaly žíly v očekávání věcí přstch, ovšem mysl měl klidnou, podobn situace už přece zažil a vždy z nich vyvázl. V davu občan tušil i císaře, na vyvšenm křese s baldachýnem, kter toho zmetka chránil před slunečnmi paprsky - stokrát už přemýšlel, jak se ho zbavit, jak se osvobodit; znechucen odplivl, musí svůj plán dovést k dokonalosti a na to potřebuje ještě trochu času.

Jachta se mrn kolbala na drobných vlnkch, mal rybky se osmlovaly a plávaly už v její tsn blízkosti, občas vyskočily a se šplouchnutím tvořily zvětšující se soustředn kruhy.

Najednou se zvedl vítr a z okolních luk přinesl sytou vůni levandule, kter Andrho i přes denn tisk praštil do nosu, nhl ochlazen prohřt kůže bylo jako balzám, zpola se probudil a uvědomil si, že se peče.

Gladiátor se navzdory svému odhodlání bojovat pomalu rozplýval, až se zcela proměnil ve výhled na jezero, lesy a Provence, Andr pustil z ruky meč, vlastn tyč na otevírání poklopu podpalubí, promnul si oči, nadechl se fialov-bylinného vzduchu a odebral se do stnu ke svému pskovi dospat zbytek poledního klidu, mon raději v mn dobrodrunm stylu.

PROSTŘEDÍ
Lukáš Mergl
Na dn Papiňku

V robotizovaným papiňáku, kter provozoval na lčebn kry pln-mechanizovan Medik pro sv rozbit kolegy a soudruhy, došlo k omylu a výbuch Doktora odmrštil.

V letu, než dopadl, pomocí ocelových lanek vyslal do papiňáku krabičku posledn zchran, ale netušil, že tm způsobil zcela jinou dimenzi na dn v hrnci.

Zachraňovan obsah sevřel, proběhla jím kavalerie velbloud s deštnky a bažanty, ale cestou varu se nezmočily ani nepomočily.

Až na jednoho velblouda, kter zůstal kroužit na okraji papiňáku, stále dokola a za sebou trousil jednoho bažanta za druhm, až do chvíle, kdy se zašmodrchal v jednom z lanek a jeho kopyta zůstala viset a z něj střemhlav ke dnu padající bojovník byl obdařen několika ranami plechovými bažanty.

Než dopadl, stihnul chytit deštnk, kter mu zachránil život a mohl, ač bez velblouda, pokračovat v cestě za kavaleri novou dimenzí dna papiňáku a vlastn mnohem dl, než si vůbec umíme představit.

Tereza Domnov
Tapeta

Odplivnul jsem si a zachmuřen jsem hleděl na poničen dm.

Pomal se nořil do počinajc tmy, z vylmanch oken se linulo vlhko a zčernal omítka odhalovala cihly. Zašlpl jsem cigaretu a mstem, kde stávala branka, jsem vešel do zahrady.

Čekal jsem, že m okamžit zasáhne nálož pocitů – po tom všem; ale nectl jsem nic, jen první deštv kapky dopadající na mou tvář. Vysok, zkroucen dveří povolily hned – dm m zval dovnitř, nevzdoroval.

Procházel jsem jím, místnost po místnosti, ale vypadalo to, že tu z minulosti nezůstalo nic. Zaplil jsem si a vtom jsem koutkem oka zahldl ten povědomý vzor - tmav modr proužky na bled žlut tapet, nebo na tom, co z ní zbylo.

Jak jsem tam stál, uprostřed Terezina pokojíčku, ruce se mi začaly třst. Naprosto jasn se mi vybavil okamžik, kdy jsem tu přesn takhle nervzn přešlapoval naposledy.

Těsně před tím, než jsem ten zatracen barák podplil.

Lukáš Mergl
Absolutní konec práce

Policejní prezident si mnul ruce, protože jeho nový systém zavedení mechanizace policejních cel je plně automatizován a zcela samostatně funkční, absolutně dokonale pracuje bez lidí a chyb.

Slavnostně bouchl šampaňský, zapálil si doutník, do šuplíku schoval pistol, vyložil nohy na konferenční stůl, svlékl kravatu, rozepnul kalhoty a zavolá si kurvy.

Jak-mile spolčnice vstoupily do prezidentské kanceláře, byly i s panem prezidentem automaticky zatčeny a mechanizovanou cestou odvedeny do vazby, každý do své cely, dle provinění, které bylo vyhodnoceno kriminální aplikací.

Lehkým ženám robotizovaný systém udělil trest na jejich vagíny do konce života, pás cudnosti s GPS lokátorem, ale za slušné chování může být odejmut.

Tehdy už ex-prezident, nejen zbaven možnosti být opět policistou, dostal trest nejvyšší a systém strojní metodou mu zaplomboval přirození na dobu neurčitou.

Daniel Simon
Velké finále

Je krásné slunečné odpoledne, na Wimbledonském stadionu právě probíhá finále mužské části tenisového šampionátu a diváci sledují skutečně neúprosnou bitvu, protože nerozhodný výsledek pokračuje i za stavu 6:6 v pátém setu.

Atmosféra je na bodu varu, vše je připraveno k dalšímu podání, ale né, vítr strhává z hlavy pána v první řadě klobouk a za hihňání ostatních ho vane doprostřed kurtu, kde se zastavuje.

Rozhodčí teď kyne na jednoho ze sběračů míčků, ale než ten zaregistruje, oč je žádán, z cylindru vylézá králík a utíká neznámo kam, načež aréna propadá v huronský smích.

Pobavení fanoušků ale rychle opadá, protože další a další bílí hlodavci vylézají na trávu a zaplňují sportoviště a znemožňují tak pořadatelům sebrat ohnisko jejich výskytu.

Dámy a pánové, bílé chlupy už zaplnily celý trávník a nekontrolovatelně se rozšiřují i na ochozy a okolní cesty, rozhodčí ukončuje zápas, ale nikdo ho neposlouchá, protož se všichni v panice a boji o holé životy pokoušejí o útěk z areálu.

Tereza Domínová
Očištění

Bájná fontána očištění byla skutečná, neboť se před námi skvěla v celé své ladnosti, výšce a monumentálnosti.

„Jsme tu, dostali jsme se sem, zvládli jsme to,“ vydechla jsem šťastně a podívala se na tebe.

Ale tvůj pohled byl upřen na třpytivou vodní hladinu, kterou pronikal dál do hlubin životodárného jezera.

„Skutečně to uděláme? Zajdeme tak daleko? Cesta zpátky už nepovede,“ hlesl jsi a tvá slova na mě dopadla těžce, víc než celá ta náročná anabáze, která nás sem dovedla.

„Ano, uděláme, voda nás očistí a sejme naše hříchy, tak jak jsme to plánovali, nic jiného nám nezbyvá,“ odpověděla jsem tiše a pokročila vpřed.

Tvé oči mě nevnímaly, tvá mysl plula někde, kam jsem neměla přístup, a to mě děsilo, ale zároveň mě ta zlatavá voda vonící rozkoší už dávno měla v hrsti.

Chytla jsem tě za ruku a pomalu jsme vkročili do jezera, vstříc vysokému monolitu zářícímu uprostřed, a s každým dalším krokem nám hladina sahala výše, až nám zůstaly na suchu jen naše utýrané hlavy.

Průzračnou tekutinou jsme hleděli až na dno, odkud nám pohled vraceli ONI – v řetězech a s těma nejzoufalejšíma očima, které na mě kdy ulpěly.

„Naše hříchy,“ zašeptal jsi a po tvářích ti tekly slzy, „budou za chvíli jejich.“

„A my už trpět nebudeme,“ dodala jsem a oba jsem nás potopila pod hladinu.

NÁHLED DO BOSCHE

Daniel Simon

Ryba Jitrnicová

Zvířecí druh zvaný ryba jitrnicová (ňamus piscis) je jeden z nejohroženějších tvorů na této planetě. Patří k nejstarším obyvatelům Země a jeho zástupci žijí jen v jezeře Mathejo, které se nachází v přírodní rezervaci Pacaya Samiria v Peru.

Mladý Pablo Cerra dnes nastoupil do svého vysněného zaměstnání.

Ryba jitrnicová se mohla díky ideálním podmínkám v jezeře dokonale připravit k vývojové revoluci. Stovky tisíc let se tento druh chystal na výstup z vody a přeměnu z ryb na plazy.

Lidská rasa se tak může stát svědkem zrychleného opakování jednoho z nejdůležitějších milníků historie. Příroda byla doposud nejspíš proti.

Pablova práce se dědí z otce na syna, jeho rodina jí úspěšně vykonává již po mnoho generací a těší se proto velké vážnosti.

V této chvíli další ryba dosáhla potřebného věku a vyskočila z vody, aby se pokusila o adaptaci na suchozemskou atmosféru.

Mladý Cerra se právě stal hrdým a právoplatným strážcem jezera Mathejo a jeho ohrožených ryb, protože vrátil svou první rybkou zpět do jezera a pomohl tak k záchraně druhu.

DRUHÁ ČÁST VYSTOUPENÍ

SEZNAMTE SE... SEBASTIAN KULIHRACH

Lucie Peláková

Co se skrývá pod slupkou

Potkával jsem ho každé ráno cestou do redakce – kráčel po chodníku pohroužený do vlastních myšlenek, s malým psíkem na vodítku, tu a tam se zastavil, ale nikdy jsem neviděl, že by s někým prohodil jediné slovo.

Nebýt kontrastu mezi jeho tělesnými proporcemi, mohl bych ho prohlásit za téměř neviditelného staříka. Plášt neurčité hnědé barvy nosil bez ohledu na roční období a černé, trochu krátké kalhoty a ošoupané hnědé polobotky rovněž neusilovaly o pozornost davů. Se svými dobrými dvěma metry výšky a neuvěřitelně hubenou postavou však chtěl nechtěl vyčníval, ať už jste ho spatřili čekajícího na zelenou v hloučku chodců u přechodu, nebo samotného na cestičce v parku.

Odhadoval jsem mu hodně přes sedmdesát, ale nepůsobil dojmem člověka, který už ztratil značnou část své mladistvé síly. Energický nos, docela velký a špičatý, krátce střižené bílé vlasy, a především sebevědomě vzpřímená záda, zastřešená širokými rameny, propůjčovaly jeho postavě nezpochybnitelnou důstojnost.

Zvláštním způsobem mě přitahoval, jako by skrýval nějaké úžasné tajemství, a pokaždé, když jsem jej potkal, zkoušel jsem se myšlenkami dostat pod slupku, jež ho obklopovala. Ze znamení zvěrokruhu jsem mu vybral Kozoroha. Přisoudil jsem mu za ty roky nespočet rolí, profesí, úspěchů i hříchů a zkoušel jsem sám sebe pokaždé překonat dalším, ještě bláznivějším nápadem – jednou byl pro mne bachařem na Pankráci, podruhé basketbalovým reprezentantem, potřetí vysloužilým dirigentem filharmonie.

Ještě jsem si v duchu pohrával s dalším jeho možným příběhem, když mi kolegyně Jarka strčila pod nos rukou psaný dopis a začala chrlit jednu informaci za druhou: „Tady máš práci na dnešek, bude z toho skvělá story, píše nám nějaká babka, že zná válečného hrdinu, absolvoval výcvik v Anglii, pak s nějakou paraskupinou seskočil na území protektorátu a účastnil se odboje, po válce ho komunisti zavřeli, jmenuje se Sebastián Kulihrach, prý mu bude brzy devadesát a určitě nám všechno rád povypráví, máme se u něj kdykoliv stavit!“

Plný očekávání a otázek jsem zazvonil u bytu ve druhém patře žižkovského činžáku a ve dveřích se objevila povědomá tvář se špičatým nosem.

Senta Andoková
Guľatý svet Sebastiana Kulihhracha

Jediné, čo chcel, bolo dogúľať ten hrach až na kraj sveta.

Začalo to, keď mal päť a pri naháňaní susedovej mačky vrazil na bicykli do steny. Nikdy nebol veľmi bystrý – to nie – ale od toho nešťastného incidentu sa už zmohol iba na bezcieľne pohopkávanie s jednou rukou vykrútenou do chrbát, hlavou nabok, a pri každom pokuse o slovo mu sliny fíkali ako besné.

Rodina už dávno oplakala, že z neho nikdy nič nebude, občas sa za neho i trochu hanbili, až kým mu raz na obede u babičky nevyletel z polievky pri nešikovnom manévrovaní s lyžicou hrach.

Chlapec ho chcel chytiť, rozbehol sa za ním, no on sa mu vždy vyšmykol, a šmýkal sa ďalej a ďalej, až hráškový lovec pochopil, že jediná vec, ktorá ho v živote baví, a v ktorej je dobrý, je kotúľanie hrachu.

A tak odvtedy, nech sa ktokoľvek opýtal, čo práve robí Sebastián, jeho matka – Češka z matkinej i otcovej strany – s povzdychom a miernym nárečím odpovedala: „No čo by dělal, kulí hrach!“

Bola to totiž sakramentská pravda: nezáležalo na tom, či bolo šesť hodín ráno, obed a či sa stmievalo, milý Sebastián pobežoval po ulici ohnutý ako trubka v umývadle a vytrvalo pred sebou kotúľal hrach.

„Pojď už domů!“ kričala zúfalá matka, ale on na volanie nedbal, iba si popotiahol traky na menčestrových kraťasoch, napravil zafúľanú šiltovku a pokračoval tak sústredene, až podbradník zavesený na hrudi nestíhal toľkú koncentráciu nasávať.

Susedy v celej ulici stáli nastúpené za oknami, achkali a híkali, smiali sa na hopkajúcom chlapcovi, čo sa jaší za drobnou strukovinou, no jemu to bolo všetko jedno. Dospelí podstatné mnohokrát prehliadajú, ale Sebastián Kulihhrach si bol istý, že napokon ten malý klzký hrášok na koniec sveta predsa dopraví, a keď sa tak stane, tak si budú všetky staré babizne rad-radom hlavy o stenu búchať.

Lukáš Mergl
Asfaltové srdce

Výtvarník asfaltových chodníkov Semtamstian GullyKrach od mládí chcel byť niečím výjimečný a jedinečný.

Začínal ako potravinový podnikateľ se šunkovými jogurty, pak zkusil vyrábět samomrazící led, až skončil na chodníku slávy.

Na něm citově strádal, hořel touhou vzkřísit lásku své milované, která mu nejednou nasazovala parohy ze všech stran. On jí přesto vytrvale z asfaltu tvaroval po chodnících srdce.

Jednou byla jeho touha natolik extrémní, že to srdce z horkého asfaltu nastrojil na jednoho z milenců uprostřed jejich koitu.

A slečna mu na oplátku vypíchla oko milencovým penisem.

Od té doby si asfaltuje už bez lásky s jedním neodpenisovaným okem a výtvarníci už jen bez srdce!

Z FOTOGRAFIE

Tereza Domínová

Z Pardubic do Olomouce (a zpátky už ne)

Vlak se s táhlým zaskřípěním zastavil a ti, co ještě konsternovaně nezírali skrz zapařené okénka na pravé straně vozu, se k nim začali sápat.

Někdo otevřel dveře ven a přeplněná ulička se začala rychle vyprazdňovat, ale já s Markem, ruku v ruce, jsme zůstali stát v kupé a dál otupeně sledovali ten neustále se rozšiřující oblak dýmu, nezadržitelně se přibližující k nám.

Umřeme, blesklo mi hlavou přesně ve chvíli, kdy do vlaku narazila tlaková vlna a oba mé ušní bubínky naráz explodovaly.